

Имина се повече отъ мѣсець. Птицитѣ вече отгледаха дѣцата си; сѣното отъ ливадитѣ бѣше събрано на купи; разни насѣкоми правѣха около тѣхъ весели хорѧ; и всички дѣца бѣха въвъ ваканция. А изъ цѣлата гора не се виждаше нито единъ майски брѣмбаръ.

— И този пѣтъ се отървахме отъ тѣхъ! — каза горскиятъ пазачъ на вранитѣ, които бѣха накацали високо по дърветата и силно бесѣдваха помежду си за нѣщо. Три години можемъ да бждемъ спокойни, а послѣ майскитѣ брѣмбари ще се появатъ отново, и ние пакъ ще почнемъ заедно съ васъ, черноглави крѣкливци, да ги чистимъ.

А долу въ подземната стаичка кротко си лежаха дванадесетѣ сестри — бждащитѣ майски брѣмбари — и се прислушваха въ тѣзи думи.

Тѣ току-що бѣха излѣзли отъ яйцата, малки, тънки, слаби и слѣпи. Но това не бѣше нещастие за тѣхъ, защото подъ земята нѣмаше какво да гледатъ. Сестритѣ бѣха много тжжни и не знаеха кждѣ да идатъ и какво да вършатъ. Тѣ се обѣщаха, че нѣма да се раздѣлятъ, докато не излѣзатъ горѣ на земята. Щомъ почувствуваха гладъ, тѣ почнаха да ядатъ изгнили корени и листа, които намираха наблизу.

Тѣй се изминаха дни и седмици, и сестритѣ все растѣха.

Една вечеръ, когато стояха пакъ заедно и се разговаряха за зелената гора, за която имъ бѣше разказвала майка имъ, изведнѣжъ усѣтиха, че земята подъ тѣхъ се мърда.

Нѣщо неочаквано ги издигна нагорѣ, а послѣ пакъ паднаха надолу; сестритѣ много се уплашиха.